

Strategiile cinegetice ca instrument de întreținere a pădurilor naturale. Din seminarul DFV (Deutschen Forstverein - Asociația forestieră germană), secția cinegetică (**AFZ 20/96**). Conducătorul seminarului - Dr. V. DUSSEL, Erfurt. Referenț Prof. Dr. W. Schroder, Munchen

O întreținere a pădurilor naturale nu poate fi previzibilă nici măcar în viitorul apropiat. Astăzi există puține exemple încununate de succes, iar acestea se referă cu precădere la landșafturi sau la unele suprafețe forestiere private. În multe din aceste cazuri "cheia" succesului stă în strategiile cinegetice, iar acestea sunt foarte complexe și în general nu sunt suficient precizate în normele tehnice cinegetice. Zece teze parcurg această problematică și indică cele mai importante soluții.

Obiectivele în conflict și mijloace de acțiune

Teza 1: Întreținerea pădurilor naturale nu este un țel unanim acceptat. Acest lucru iese în evidență în permanentul conflict de interese între deținătorul pădurii și arendașul fondului de vânătoare chiar dacă aproape niciodată pădurea naturală nu este obiectivul deținătorului pădurii.

Teza 2: Știința întreținerii pădurilor naturale și consecințele ce rezidă pentru sectorul vânătoresc sunt disputate teoretic și nu sunt suficient de clare. Aici forestierii poartă o vinovăție majoră.

Teza 3: Micșorarea spațiului de mișcare a vânatului mare cu ocazia întreținerii pădurilor naturale, conduce de cele mai multe ori la conflicte de interese în gospodărirea populațiilor de cervide.

Puncte de vedere ale asociațiilor

Teza 4: Puncte de vedere ale asociațiilor care gospodăresc terenurile în ceea ce privește integrarea intereselor vânat - pădure, converg la ideea că inițiativa este foarte scumpă, că "suprafețele tampon" sunt prea puține, exceptând cele din spațiul agricol din afara pădurii și că multe păduri vor trebui convertite spre alte compoziții, structuri etc.

Teza 5: Critica adresată sectorului cinegetic va trebui însușită de asociațiile de vânătoare, care nu iau ca obligație pretențiile deținătorului pădurii. Va fi greu pentru a conștientiza acest lucru la întreaga formație a arendașilor fondurilor de vânătoare.

Teza 6: Legile și obiceiurile vânătoarești își au originea în altă eră, în care la baza concepțiilor de gospodărire a vânatului mare era ocrotirea strictă și hrănirea atentă.

Teorie și practică

Teza 7: Că între densitatea vânatului și pagubele prin cojiri și roaderi există o corelație liniară, este o părere falsă. În prezent este clar că problema este mult mai largă, mai complexă. Această largă deschidere între adevăr și mentalitatea tradițională conduce la incalculabile așteptări, întârzieri și decizii greșite.

Căi de soluționare importante

Teza 8: Un important prim pas este analiza temeinică a cazurilor interesante, având ca țel stabilirea criteriilor de succes și insucces.

Teza 9: Pentru clarificarea corelației între "întreținerea" pădurilor și procentul daunelor, pe de o parte și populațiile de cervide pe de altă parte sunt în prezent planuri de cercetare, cele mai necesare fiind cele "pe viu", în cadru natural.

Teza 10: Cele mai mari contribuții la soluționarea temei vin de la amenajarea, gospodărirea pădurilor și vânătoare, a căror comuniune de interese trebuie analizată științific, îmbinând ecologicul cu socialul, în cea mai pașnică și mai deschisă colaborare.

Ing. Aurel Gângă

BUCOVINA FORESTIERĂ